

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě, složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Jaroslava Vlašína, v právní věci žalobce **A. B. A. M.**, zastoupeného Mgr. Pavlem Čížinským, advokátem se sídlem Praha 2, Ječná 7, proti žalované **Policii ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, sídlem Praha 3, Olšanská 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2017, č. j. 1 A 42/2016 – 72, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se přiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 28. 2. 2017, č. j. 1 A 42/2016 – 72, zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 5. 2016, č. j. CPR-8246-8/ČJ-2016-930310-V240, kterým bylo změněno rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 1. 3. 2016, č. j. KRPA-81175-16/ČJ-2016-000022, v tom, že uložená doba vyhoštění byla zkrácena z 1 roku na 10 měsíců. Ve zbytku žalovaný rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Žalobci tak bylo podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie byla stanovena na 10 měsíců. Doba k vycestování žalobce z území České republiky byla stanovena v délce 20 dnů od nabytí právní moci uvedeného prvostupňového správního rozhodnutí.

Rozsudek městského soudu napadl žalobce (dále „stěžovatel“) včasnou kasační stížností a současně s ní požádal o přiznání odkladného účinku ve smyslu ustanovení § 107 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel k návrhu uvedl, že by pro něj správní vyhoštění představovalo velmi závažný zásah do jeho života, neboť by znamenalo ukončení jeho přibližně 11 letého pobytu v ČR, kde žije od svých 25 let, kde strávil většinu svého dospělého života, a v naprosté většině této doby měl povolení k pobytu. V kontextu § 73 odst. 2 s. ř. s. dodal, že přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti nemůže vzniknout újma žádné jiné osobě. Z hlediska možného rozporu s důležitým veřejným

zájmem doplnil, že při přihlédnutí k délce jeho dosavadního pobytu (11 let) a době trvání správního řízení, včetně soudního přezkumu (celkem 1 rok), nelze považovat za narušení veřejného zájmu, pokud by na území ČR mohl setrvat do doby rozhodnutí o kasační stížnosti. Dále poznamenal, že nebude-li kasační stížnosti odkladný účinek přiznán, bude nucen opustit území České republiky, čímž by mohlo být narušeno jeho právo na spravedlivý proces. Odkázal přitom na usnesení zdejšího soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 – 100, a ze dne 20. 4. 2016, č. j. 2 Azs 49/2016 – 20. Právní názor vyslovený Nejvyšším správním soudem v těchto usneseních je podle názoru stěžovatele aplikovatelný i na jeho případ.

Žalovaný se k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti stručně vyjádřil a podotkl, že s jeho přiznáním nesouhlasí. Upozornil, že žalobce je v projednávané věci zastoupen právním zástupcem, který jej může na příslušné odborné úrovni zastupovat a osobní přítomnost stěžovatele na území ČR není nezbytná. Pokud by jeho osobní účast na jednání před zdejším soudem byla třeba, může využít institutu povolení vstupu, definovaného ustanovením § 122 zákona o pobytu cizinců.

Podle § 107 odst. 1 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. se přitom užije přiměřeně. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

Nejvyšší správní soud připouští, že stěžovatelovo nucené vycestování do země původu v průběhu řízení o kasační stížnosti by mohlo zasáhnout do jeho práva na spravedlivý proces. Z judikatury zdejšího soudu totiž vyplývá, že může být pro výkon stěžovatelova ústavního práva na spravedlivý proces významné, aby mohl zůstat na území ČR do skončení řízení o kasační stížnosti, a to i v případě, kdy je v řízení zastoupen advokátem. Nelze totiž přehlédnout, že k právu na spravedlivý proces náleží i právo účastníka vystupovat v tomto řízení osobně, být v kontaktu se svým zástupcem, udělovat mu konkrétní pokyny pro výkon zastoupení atd. (obdobně zdejší soud argumentoval například již v usnesení odkazované stěžovatelem č. j. 5 As 73/2011 – 100; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Ve vztahu k soudnímu přezkumu rozhodnutí o správním vyhoštění navíc platí i výstižný názor, vtělený do právní věty usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2014, č. j. 1 Azs 160/2014 - 25, podle níž *„[j]e-li přezkoumáváno rozhodnutí příslušných správních orgánů o správním vyhoštění, je újma, hrozící stěžovateli z jeho výkonu, zřejmá ze samotné povahy tohoto rozhodnutí. To platí přinejmenším, pokud jde o zajištění práva na spravedlivý proces a práva na respektování soukromého života.“*

Naproti tomu nelze z řízení před správním orgánem i soudem, jakož ani z jiných okolností, dovodit, že by přiznání odkladného účinku kasační stížnosti mohlo být nositelem rizika vzniku jakékoli újmy třetím osobám, případně závažného porušení veřejného zájmu. Důvod pro udělení správního vyhoštění v dané věci (nelegální pobyt

pokračování

stěžovatele na území ČR) jistě nelze bagatelizovat, nicméně v posuzované věci není významnější, než respekt k právu stěžovatele na spravedlivý a řádný proces.

Nejvyšší správní soud na závěr dodává, že z rozhodnutí o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nelze v žádném případě dovozovat jakékoli závěry ohledně toho, jak bude o kasační stížnosti rozhodnuto meritorně. V této souvislosti lze poukázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 - 76, publikováno pod č. 1072/2007 Sb. NSS, v němž zdejší soud vyložil, že *„rozhodnutí o přiznání odkladného účinku žalobě a o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti jsou svou podstatou rozhodnutími předběžné povahy a nelze v nich předjímat rozhodnutí o věci samé“*. Mimoto je třeba upozornit na § 73 odst. 5 s. ř. s., podle něhož *„usnesení o přiznání odkladného účinku může soud i bez návrhu usnesením zrušit, ukáže-li se v průběhu řízení, že pro přiznání odkladného účinku nebyly důvody, nebo že tyto důvody v mezidobí odpadly“*.

Vzhledem k výše uvedeným důvodům Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 107 s. ř. s., ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. tak, že kasační stížnosti stěžovatele proti rozsudku městského soudu přiznal odkladný účinek. Zároveň připomíná, že podle § 73 odst. 3 s. ř. s. *„se přiznáním odkladného účinku pozastavují do skončení řízení před soudem účinky napadeného rozhodnutí“*. Do skončení řízení před Nejvyšším správním soudem se tak pozastavují nejen veškeré účinky napadeného rozsudku městského soudu, ale vzhledem k tomu, že žaloba stěžovatele proti rozhodnutí žalovaného má podle § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců odkladný účinek ze zákona, fakticky se tak do meritorního rozhodnutí o samotné kasační stížnosti obnovuje i odkladný účinek žaloby proti rozhodnutí žalovaného, kterým bylo stěžovateli pravomocně uloženo správní vyhoštění.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. dubna 2017

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu